

DVODNEVNA RECENZIJA

SAMOGA SEBE

DVODNEVNA RECENZIJA

SAMOGA SEBE

Nadam se da ove napisane riječi..... To su samo moje riječi, posvećene samom sebi. Pomažu mi. Imaju tu čaroliju da otjeraju zloduhe što dalje. Glavom mi kliznu misli koje ne mogu ni sam sebi objasniti. Jedino kada su mi prsti na tipkovnici. Udaljim se. Odvojim od trenutka.

Ovo je opis par prijašnjih dana. Dan za danom. No ne mogu previše utjecati na slijed i stil, jer je to kratko vrijeme koje je kronološki opisano. Ono se iz dana u dan može drastično promijeniti. Ne znam za sutra. Može me ispaliti sreća, kao pokopati tuga. Jedino što znam, da mi je lakše kada pišem. Kao da imam ventil koji lagano otpušta pritisak iz moje glave, koja pušta da cure riječi, nekada tolikom brzinom da ih ne stignem sve istipkati, a nekada izlazi taj pritisak riječi, polako, kao kada već iz iscijeđene naranče, gnječeći je još više, ideš ispustiti koliko god možeš, pokoju kap riječi. Uvijek su nekako drugačije od onih dan prije, makar se da na slutiti ista misao.

Ovih dana mi se prostor oko mene jako suzio, sabio se oko mene. Kao da sam u nekom zraku nepremostivom zatvoru. Sve vidim, sve čujem, a ne mogu da izađem, da djelujem, makar bi to u nekom trenutku želio. Malo je to prostora.

Sve me umara, posao me umara, besciljno lutanje me umara, odmor me umara, ležanje isto, sve me jebeno umara. I disanje osjećam da odrađujem. Svaki razgovor mi je težak i onaj sam sa sobom, u mislima. Voziti mi je teško, isto kao i ležati. Sve što je normalno mi je teško. Ima peterostruko veću težinu nego uobičajeno, možda i više. Ne važem. Prestao sam. Pustim, ne boreći se. Tu možda griješim, ali imate dana kada su kategorije u boksu s nutrinom, izmiješane. Nekada se pero laka vanjština, bori s teškaškom nutrinom. Sizifovo natjecanje. Ishod je poznat. Nekada sam ja u teškoj borim s drugim teškašem. Tu već dođem do daha, i ona, ta nutrina nekada pljusne o pod. Ali nikada da sam teškaš, a u drugom ćošku, komarac. Da je tako, vjerojatno ne bih pisao, što mi je trenutačno jedna od dvije zadovoljštine, uz onu da imamo svoj vlastiti dom. Koji nam je Majka Priroda oduzela. Mislim da sam sa svojom radnom satnicom, zaslužio. Ali očito da mi mali ljudi nismo ti koji mogu predvidjeti, u stvari nitko ne može predvidjeti raznorazna sranja koja se u životu mogu dogoditi.

Ovdje će biti sve zbrda zdola, kako su osjećaji isprepleteni danima i noćima, oni diktiraju, ne ja.

Stoga kao što pišem da se naslutiti da sam dolje. Očekujući sutrašnji dan, gdje bi mogao popeti se, kao istovremeno kliznuti još malo dublje. Ja to ne znam, ali naslućujem da će biti drugo. To ne bih trebao raditi, misliti. Volio bih biti praznoglav, ne ide. Ako pišem ne mogu biti praznoglav, ali mogu biti opušten, zaokupljen napisanim. I to je velika stvar. Biti zaokupljen neobaveznim ili tumornim mislima.

Bili su to dva lijena dana. Možda najljenija u mom životu. Nisam samo ja bio lijen, dan je bio lijen. Dan kojeg je zarobila magla ne dajući ni jednoj zraci sunca da se približi tlu, da obasja, makar popodne na minut, dva. Ta sivina okupala je sve, trava koja je na mjestima žuta ili drugim zelena, bila je siva, drveće isto sve jebeno sivo, sav okoliš je bio siv. Bio je to “Sivi Dom”. Kao u istoimenoj seriji, bio sam zarobljen u kući i ispunjen lijenosti, do zuba. Niti nogom nisam kročio van. Nisam imao zašto u taj sivo-lijeni dan, gdje se ni cvrkut priče nije čuo, baš ništa, što tu gdje jesam, nije uobičajeno. Sve oko mene je bilo lijeno, stol je bio lijen, stolice isto, svjetlo je ljetno gorjelo, mislim da i glazbenici koje sam slušao, kao da su pjevali preko one stvari. Lijeno. Da bi najradije ležeći, da

mogu, ispuštali svoje uvježbane glasove. Makar nije uživo. Kao da voditelj ili onaj koji slaže play-listu utječe na izvođače, nekom lijenom magijom. Knjigu u ruke uzmem i poslije četvrtog redaka, mi se sve počne duplati. Odlažem je, lijeno. Duboka lijenost u meni i oko mene. Tu i tamo bi se uspio dignuti i lijenim koracima, brzinom kornjače, doteturati do kuhinje koja je dosta skućena, mala kao da nije napravljena za velika jela. Dvoje ljudi stvaraju gužvu u tom prostoru. Boki je isto bila pokošena s lijenosti, pa je i ručak bio lijen. Skuhala je jaja, preko deset komada. Nisam ih dugo jeo, pa mi se apetit otvorio već od pomisli na njih. Klinci su se snažili bez tih tvrdo kuhanih jaja, a ja sam ih sredio sve i to u par navrata. Samo jaja, bez kruha. Da tu atmosferu mogu lijepo opisati osim polumrtvog položaja i prebacivanja raznih radio stanica, rado bih je opisao.

A zašto ne. Ne mora uvijek sve biti lijepo, zabavno, ugodno. Nije da mi nije bilo ugodno. Čak sam se i dohvatio na trenutke i normale, tog meni teško dokućivog stanja u mom tijelu. Bilo je tu i tura ćorke, pa oni trenutci, kada dolaziš sebi i shvaćaš da moraš na posao, to beznade, i kroz nekoliko trenutaka bunila shvatiš da je to samo bila jednosatna ćorka u subotnjem danu, pa odmah red smijeha i po koje jaje. I ciklus se ponavljao par puta. Nije bilo druge. Jedno-

stavno me “garniturica” uzimala kada god je mogla. Bio sam njezin rob. Vrijeme vani se nije mijenjalo. Sivilo se još pojačalo za koju nijansu. Sada je sve sivije i ono što je malo oda-
valo svoje, stvarne boje. Ljepše su mi bile jednobojne zavjese, nego gledati van, kroz balkonska vrata i prozore. To sivilo, nikako da ode. Pa opet po koje jaje. I tako je dan prišao kraju. Ćorka i jaja su ispunile tu subotu. Kud opet imam upalu mje-
hura, gdje se ta upala proširuje na bubrege ili testise iliti jaj-
ca, meni se dogodila ova druga solucija. Ja kao baja koji ima
velika međunožna jaja, nemilice trpam kuhana jaja u sebe,
čak i dizajući se pred sami san da mrknem zadnjeg. Usnujem
u taj jajosan i završim s tom lijenosti, nadajući se sutrašnjem
suncu.

Probudio sam se, sjeo na krevet koji je dosta mekan za
moj ukus, ali kada smo ga kupovali bio je kategorizirani kao
tvrđi. Tvrđi je moj kurac. Jedva se dignem iz njega koliko
upadnem. Ja sa svojih sedamdeset i kusur kila. Ustao sam i
kod prvih koraka, da, zaboravih da će ta pojedena jaja doći,
tj. tražiti da napuste moje tijelo u plinovitom stanju. Drap...
prvi je izletio. Osjećam taj prodoran užas koji je mješavina
zraka i puštenog plina. Razarajući osjećaj za moja osjetila.
Neizdrživo. Kada svoj plin ne možeš izdržati, onda je to izvan
svake moguće kategorije. Bježim u kupaonicu, koja je popri-

lično velika. Da je kuhinja barem kao pola kupaonice, koja je veličine prostrane sobe, ali ta plinovita mješavina me svakim mojim korakom prati. Nije više toliko razorna, ali je tu samnom. Kalodont ublažuje situaciju i vraćam se nazad udisajima punih pluća.

Nedjelja je bila. Vani i dalje sumorno i maglovito vrijeme, doduše malo je manje magle. Okolina polako dobiva svoju boju. Raspoznaješ različite biljke, koje svaka ima svoju boju, trava, grmlje, drveće raznih vrsta. Ljepše je. Odlazim bezbrižno u kuhinju onako, nedjeljski bezbrižno. Korak po korak. Bez ubrzanja i tjedne strke, gdje moraš posložiti sve na brzinu, napraviti kavu, naložiti vatru u kaminu, upaliti grijanje na ložu, probuditi klince, riješiti kupaonicu, upaliti smrznuti kombi da se odledi, opet klince ganjat da obave sve što trebaju i onda deset minuta za kavu i pljugu, prateći odvijanje stvari u kaminu i oko sebe. Ali nedjeljom, znam da me nitko neće uznemiravati, nedjelja je i ne javljam se na mobitel, samo onom kome želim, ostali neka pričekaju ponedjeljak. Radim si Nescafe sa žličicom šećera i bez mlijeka, da voda ne bude kipuća, jer ni ne treba biti. Nes se da razmutiti i u mlakoj vodi. Zašto onda si ga ljudi rade s kipućom vodom i gledaju u njega petnaestak minuta dok ne naprave prvi gutljaj, koji će im sigurno sfuriti jezik. Sjedam na balkon od

nekih šest do sedam kvadrata, pod kesu si stavljam deku da ne bi nahladio svoja poprilično velika, ali su ipak puno manja jaja, nego, nekoliko dana unazad. Dva tjedna antibiotika su odradila posao. Sjedam, namještam dekice uz pripaljenu prvu bezbrižnu cigaretu, ispijam prvi gutljaj kave. Odlična temperatura kave, samo je vani malo hladnjikavo. Osjećam manju lijenost nego jučer. Ljepši je i dan, obećava da će biti bolji, ljepši, sa suncem, zubatim ali ipak suncem. Sjedim prazne glave i osjetim u trbuhu premještanje jučer pojedjenih jaja. Sam od sebe, nailazi opet taj vražji prdac i to kud je tihi tud je i topao s razarajućim mirisom, ne, smradom. Ja ga ne mogu zaustaviti i ventil opet, samo mora odraditi ono čemu služi. Sav taj topli plin koji se obmotao oko mene, da mi ni cigareta nije bila od pomoći, razara i hladan zrak koji ima miris po zimi, nikakav, bez osjeta, vlažan ali ipak nekako snažan.

Uf... Zašto sam jeo ta usana jaja. Mogao sam bilo što drugo, ali ne, ja sam ih morao potamniti sve. Eto ti sad nazad, Mirso. Uživaj u miomirisima svoga tijela. Uvjerem sam da u datom trenutku pripalo cigaretu, sigurno bi suknuo plamen. Završavam kavu, ulazim u kuću, bum, opet. Moji ne vjeruju što osjete. Ja rekoh "A što, koda vaše miriši." Ali njihovi plinovi za "ovo" je parfem, samo to nisam smjelo priznati.

Tako kako je dan prolazio ja sam bombardirao sebe i sve ukućane. Bježali su od mene kao vrag od tamjana. S jebenim razlogom. Ja bih dao sve da sam to mogao zaustaviti, nije išlo. Znali su samo ući i potom brzim pokretima izaći iz sobe, a granata je bubnula prije desetak minuta zadržavajući se i do petnaest minuta. A znale su bubnut i par komada u pet minuta. Mislim da su i biljke malo nastradale. Njima ću povratiti snagu, ako im dodam malo gnojiva. A kako vratiti povjerenje kada ne mogu obećati da više neću ispuštati taj otrov. To je jače od mene.

Da sam u tim trenucima bio u UN-ovom neboderu, toj glomaznoj građevini u New Yorku, garant' bi evakuirao cijelu zgradu bez oglašenog alarma, jer za to alarma nema ili ispaljenog pravog metka. Prdac je imao toliku snagu da je bio toliko postojan da bi se u svaki čošak zavukao, a ja sam već bio istreniran da bi i plinsku komoru preživio. Bio sam neuništiv. Barem je to pozitivno iz svega ovog džumbusa, što je, moram priznati prirodan slijed. Kako meni, tako i drugima. Samo što ja, eto, napišem. Ne libim se. Mislim da sam poremećaj naslijedio od pokojne bake Zlate, koja je imala problem s tim prekotlačnim ventilom. U svojim sedamdeset i kusur godina je znala drapnut ili Zvonka ili kako hoda tako guza pjevuši Zeku i potočića, a ja je pogledam, ona se pravi kao da se ništa

nije dogodilo. Objašnjavao sam da je to nasljedni, ali ipak mome tjelu oslobađajući osjećaj, kao kod bake Zlate, koja mojoj obitelji, nije baš utjeha. Mislim da su tu bili podosta bez razumijevanja.

Kada bi zviznuo, samo bi se začuli jauci s kata,
“Zar opet?!”

Ja ne bih, ali to mora negdje izaći, želio ja to ili ne.
Rekoh svim “Znate li kako je meni?”

Pokriven dekom s još velikom dozom lijenosti u sebi, moram izdržavati sve te projekte ubitačne snage. Neumoljive su bile moje primisli i želje za jedno primirje, da se barem malo nadišem zraka. Da je netko na vrata pozvonio, mislim da bi posjet počeo i završio na ulaznim vratima. Ako pošpićam s osvježivačem prostora s mirisom cvijeća, to se osjetilo kao da si se posrao u vrtu. Jebala me jaja, ali jebaji ga, kada su mi bila fina.

Tako je prolazio i drugi lijeni dan koji je bio ispunjen tim dječjim radostima, kojima se nitko nije veselio. Spustila se noć, tuširanja su obavljena, mene je malo popustilo, tako da su se moji polako spustili u donji dio kuće, gledali TV, dok da ja radio na nekakvom videu. Hvala Bogu, stalo je. Ja sam

se zaradio, minute i sati su prolazili, moji su otišli spavati, a ja razbuđen, nisam mogao. Radio sam i dalje.

U jednom trenutku pomislim na svoju strojnicu, kako je preživjela tu upalu, je li sve u redu. Samo je jedan način da to sam provjerim. Hoću, neću. Ma, hoću. Odlazim do WC-a u prizemlju, malog a meni dragim pisoarom s poklopcem ugrađenim na njemu. Zbilja praktična stvar za nas muške, kojih nas je troje u kući. Ako ništa, ne možeš fulati, zapišati školjku i ne potroši cijeli kotlić vode kada se ispipaš. Ulazim u taj, meni dragi prostor, koji je manji od dva kvadrata. Primisli same dolaze. Naslanjam se na zid i strojnica se lagano počne uzdizati, kao parna lokomotiva kada obara brdo. Još sam pod upalom. Moram vidjeti jer sve šljaka kako bi trebalo. Jebi ga, brinem se za zdravlje. Polako osjećam taj superioran osjećaj, kao da sam ludi Putin, krvavih očiju, koji drži ruku iznad crvene gljive i čeka odbrojavanje da ispali taj projektil s kojim će pokazati da ima muda. Da cijeli svijet bude njegov. Cijelim mojim tijelom su pucale iskrice koje su nabile toliki pritisak u meni da sam mislio, kada ispalim projektil, raznijeti ću vodokotlić u komadiće, stajući zadovoljan do zglobova utopljenih u vodu koja se sasula na pod tog malog, a meni dragog WC-a. Trenutak se približavao. Mogao sam razumjeti ludog Putina da posjeduje toliku moć koja je i mene

prožimala. Vrhunac je blizu. Ode kotličem u pizdu materinu, pomislim na sekundu. Sva energija je bila centrirana na taj muški vrhunac, to olakšanje i zadovoljstvo učinjenim. Polako se cijev napregnula i ja žmireći ispucam projektil. "Fucking shit", to nije projektil, niti je pucanj iz puške, EM-gejca, nego pucanj iz onih crvenih kapsula koje smo kao djeca dobivali uz pištolje i svaki peti je opalio, dok su ostala četiri samo proizvela neki čudan šum spaljenog baruta. E tako je bilo i s mojim projektilom. Taj zvuk spaljenog baruta. Kapljica koja se nije niti odvojila, nego se klatila niz cijev, ne odvajajuću se od nje. Popizdim i tresem cijev da otresem kapljicu, koja je naravno završila pored školjke. Jebi ga ni Putin s takvim ishodom ne bi bio zadovoljan i nadam se da nikada niti neće. Poniženja je moja muškost, a poraz pripisujem upali, makar je bilo jebeno obećavajuće.

Jebi ga, možete misliti o meni što želite, ali svi vi muški ispaljujete ćorke u svojim WC-ima, koliko god šutjeli o tome. Mnogi ne smiju to svojim ženama ni priznati, jer bi to shvatile kao prevaru. A još da znaju koliko njihovi mužeki provedu gledajući Pornhub i slične portale. Ode sve u pizdu materinu. A i ženice znaju koliko im tuš četka može zadovoljstva pružiti. Znam, mnogi će reći da prelazim granice jednog pristojnog i uljuđenog ljudskog bića, mogu se s njima

složiti samo u drugom navodu. Pristojan sam unatoč svojim muškim igricama radosti koji svi rade, ali ćute o tome. Mogu mi reći da se i gol mogu prošetati gradom, kao i Tomislav Gotovac, naš performer i vrhunski konceptualni umjetnik. Sada kada ga nema, umjetnik je svjetskog glasa, a dok je bio živ, mnogi su ga smatrali sramotom Zagreba. I po meni je on prešao moju zamišljenu granicu. Prije bi je povukao paralelu s Predragom Raosom ili pokojnim Željkom Malnarom. Ljudima koji su mnogima, tako i meni jako zanimljivi svojim načinom življenja. Jer su oni koji imaju muda, ne libeći se reći što misle, ne pretvarajući se u nešto što nisu. Nego ono što jesu, obični ljudi koji pucaju od inteligencije, a boli ih što će drugi misliti. Živuci jednostavne živote, a ne da su smješteni u torove s ostalim ovcama. Tu je njihova veličina. Ta njihova beskompromisnost. Osobina koju ne može svatko posjedivati.

Mogu mi reći da sam nepristojan, glupan, idiot, lud... Mogu što hoće. Njihovo pravo. Samo sam kreten dobrih namjera. To priznam. A što ja tu mogu. Mogu. Mogu ja svima koji tako razmišljaju i prave se da su toliko drugačiji od drugih, jer se to njima nikada ne događa ili to ne daj Bože rade, dok ovo čitaju poručiti da mi se napasu muda, da su prvenstveno idioti u stvarnom svijetu koji čitaju moje tekstove.

Koji dobar osjećaj, vama koji tako mislite, to napisati, da me možete povući za luleka, jer nisam kraj vas da mi sasujete što mislite. Idiotti moji, svejedno vas ne mrzim, koliko vam dižem živce. Ali netko mora. Jebi ga.

Kao što na početku rekoh, ovo je opis prijašnjih par dana, koji su nepovezani u jednu cjelinu s početkom i krajem kako mogu biti, ali su opet nekakva mršava cjelina. To su stvarni trenutci života i želim ih baš na takav surov način i opisati. Bez uljepšavanja hrpom epiteta. Da izvlačim samo ono krasno što se dogodilo. Ne mogu. Kada se ništa krasno nije dogodilo. Dogodila su se dva dana za redom s različitim sranjima, koje sam prelio u ovaj tekst. Nadam se da među vama, koji čitate ovaj tekst, naići na razumijevanje ovakog način pisanja. Bez suviše bankina koje te usmjeravaju da to mora biti savršeno ili ne može biti nikako. Sami znate da ne može sve biti savršeno, koliko god se trudili. Na kraju i kod vas mora odraditi prekotlačni ventil i ispuniti sobu miomirisima. I to ne samo vi i ja, nego svaki čovjek na ovoj Zemaljskoj kugli. Stoga ne vidim razlog da ne opišem stvarno stanje tih prošlih dana. Vi koji razumijete, volim vas. Vi koji ne razumijete, ma i vas volim. Idiotti.

Zdravi mi bili!